

РЕШЕНИЕ

№ 42786

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **3471** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. реда на чл.203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано по искова молба на К. С. З. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), [населено място], [улица] за присъждане на обезщетение в размер на 5000,00 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на Решение № 2982 от 07.05.2024г. по административно дело № 10235/2023г. на Административен съд София град – 07.05.2024г. до изплащането му, за претърпени неимуществени вреди - дискомфорт, притеснение и неудобство в личен и служебен аспект, чувствал се е унижен, засрамен, ядосан от правоохранителната система, причинени му от незаконен акт и действие на администрацията, изразяващи се в незаконосъобразно отнемане на СУМПС по реда на чл.171 т.1 б.Б ЗДвП, разпоредено със Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) №2641/02.10.2023г. от мл. авток. М. И. към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, на ищеца е била наложена ПАМ “временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане”, отменена впоследствие с Решение № 2982 от 07.05.2024г. по административно дело № 10235/2023г. на Административен съд София град, 79 състав, в сила от 07.05.2024г.

Ищецът ангажира писмени и гласни доказателства. Претендира присъждане на разноски в т.ч. и адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, тъй като е материално затруднено лице. В молба от 13.05.2025г. уточнява, че периодът, за който претендира

вреди е от 02.10.2023г. - датата, на която била издадена заповедта за налагане на ПАМ и на която му е било отнето свидетелството за управление на МПС, до 13.05.2025г. - датата на подаване на исковата молба в съда.

В писмен отговор ответникът, СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва иска, излага доводи за липса на елементите, предвидени в закона, за ангажиране отговорността му по реда на ЗОДОВ - доказани вреди и причинно-следствена връзка между отменения административен акт и твърдените вреди. В условията на евентуалност възразява против размера на претендираното обезщетение, който противоречи на принципа за справедливост и целта на ЗОДОВ. Счита, че е налице съпричиняване в хипотезата на чл. 5 от ЗОДОВ. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсулско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение, че искът е основателен и доказан, фактическият състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е изпълнен.

Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На 02.10.2023г. в [населено място], К. С. З. е управлявал МПС „БМВ“ модел „320 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от ул. „657-ма“ към [улица], като при проверка пред №3, водачът е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества с Д. тест 5000, №АРММ-0017. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0150240 за ВМА и са му били връчени холограмни стикери. Извършеното е прието за нарушение на чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП и със заповед за налагане на ПАМ № 2641/02.10.2023г. от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, временно е отнето свидетелството за управление на МПС на К. С. З., но за не повече от 18 месеца.

На същата дата К. З. се явил във ВМА и е извършил назначените му изследвания. От приложената по адм.д № 10235/2023г. по описа на АССГ съдебна химикотоксикологична експертиза рег. № И-4289/26.04.2023г. на ВМА се установява, че от извършените изследвания на предоставените проби на ищеца не се установява присъствие на наркотични вещества и техни метаболити, които да доказват употреба на наркотични вещества.

Въз основа на този резултат с Решение № 2982 от 07.05.2024г. по адм.д. № 10235/ 2023г. по описа на АССГ е отменена заповед за прилагане на ПАМ № 2641/ 02.10.2023г.

Като доказателства по делото е прието представеното с исковата молба Решение № 2982 от 07.05.2024г. по адм.д. № 10235/ 2023г. по описа на АССГ, представените от отдел “Пътна полиция” СДВР писмени доказателства, част от административната преписка по издаване на отменената заповед за налагане на ПАМ № № 2641/ 02.10.2023г., както и писмо, с което удостоверява, че датата, на която е върнато свидетелството за управление на МПС на ищеца е 09.05.2024г. Приложено е за послужване и адм. дело № 10235/2023 г. по описа на АССГ, 79-ти състав.

По искане на ищеца като свидетел е разпитана Н. К. С., която живее във фактическо съпружеско съжителство с него. Според показанията ѝ К. С. З. има алергии и пие много лекарства, поради което е отказал проба за наркотици и е дал кръвна проба. Бил е без свидетелство за управление на МПС около 7-8 месеца. Според свидетеля оставането му без книжка се е отразило на неговото състояние, изнервил се е, попретило му е във всеки аспект, отказвал да излиза с приятели, защото не можел да шофира, животът му спрял, трябвало да търси някой да го вози. Хората около него споменавали, че е наркоман, от което той се изнервял. Повлияло му е и при упражняване на професията, не можел да кара бусове, да разнася машини, цимент.

Установената фактическа обстановка не се оспорва от страните.

При така установените факти и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменена като незаконосъобразна заповед за налагане на ПАМ, изразяващи се в емоционален стрес и психически страдания, дискомфорт, притеснение, неудобство в личен и служебен план.

Издател на отменената като незаконосъобразна Заповед № 2641/ 02.10.2023г., с която на К. С. З. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, на основание чл. 171, т.1, б.”б” ЗДвП, е издадена от М. В. И., младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел “Пътна полиция” при СДВР, който е в структурата на юридическото лице СДВР.

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическо лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Столична дирекция на вътрешните работи, поради което е допустим.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Така разписаната в закона доказателствена тежест е указана на страните.

Безспорно по делото се установява първата от кумулативно необходимите предпоставки за основателността на иска, а именно – постановен административен акт, впоследствие отменен като незаконосъобразен, с влязло в сила съдебно решение. Видно от представените по делото доказателства свидетелството за управление на МПС К. С. И. е отнето на 02.10.2023г. със заповед № 2641/ 02.10.2023г.на 02.10.2023 г., отменена като незаконосъобразна с Решение № 2982 от 07.05.2024г. по адм.д. № 10235/ 2023г. по описа на АССГ.

Действията на администрацията, изразяващи се в отнемане на свидетелството за управление на МПС са извършени в резултат на изпълнение на издадената заповед и не следва да се разглеждат отделно от нея.

От събраните по делото доказателства писмени и гласно се установява настъпване на неимуществени вреди, макар и не на всички, описани в исковата молба такива. Отнемането на свидетелството за управление на МПС отнема възможността на лицето да шофира легално, ограничава свободата му на придвижване, което създава предпоставки да настъпването на неимуществени вреди. Показанията на разпитания свидетел, с оглед евентуалната му заинтересованост, преценени в съответствие с разпоредбата на чл. 172 ГПК с оглед всички други

данни по делото, съдът кредитира в частта, в която доказват, че отнемането на свидетелството за управление на МПС на ищеца му е причинило неудобство и го е изнервило. Недоказани останаха обаче твърденията свързани със затрудненията в работата на К. З., доколкото по делото не бяха представени доказателства, свързани с професията му, какво работи и необходимо ли е да използва автомобил. Ето защо следва да се приеме, че са установени част от фактите, изложени от ищеца във връзка с претърпените от него неимуществени вреди по време на оставането му без свидетелство а управление на МПС - за периода от 02.10.2023г. до 02.05.2024г.

Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Част от твърдените вреди, - че близки и колеги са го наричали "наркоман"- не биха могли да са в причинно-следствена връзка с отменената заповед, тъй като тя не е била издадена след положителен тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, а поради отказ да бъде проверен с техническо средство.

От друга страна - дори евентуално за ищеца да са настъпили вреди от вида на твърдените, тези вреди се дължат в на поведението и/ или волята на самия ищец, което на основание чл.5, ал.1 от ЗОДОВ изключва отговорността на ответника по юл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, обезщетение не се дължи. В случая поведението на лицето изцяло попада под хипотезата на тази правна норма. С поведението си - като е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, ищецът съзнателно е избрал да му бъде издадена заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б."б" от ЗДвП. Ако не бе отказал тестване с техническо средство, след като не е употребявал наркотични вещества, при отрицателен резултат, не би се стигнало до издаване на заповедта и ищецът не би претърпял твърдените вреди. В тази връзка недоказани останаха и твърденията му, че страдал от алергии и е употребявал медикаменти, които биха довели до положителен резултат за употреба на наркотици, отчетен с техническо средство.

По изложените съображения, настоящият състав на съда счита иска за неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен. Неоснователността на главния иск влече и неоснователност на акцесорната претенция за присъждане на законна лихва.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 200 до 450 лв. В случая съдът приема, че на ответника се следва възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. – минимално предвидения размер, с оглед представянето на писмен отговор на исковата молба и явяване ведно от трите проведени открити съдебни заседания.

По изложените съображения и на основание чл. 203 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на К. С. З. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение в размер на 5000,00 лв., ведно със законната лихва, считано от 07.05.2024г. до изплащането му, за претърпени неимуществени вреди, причинени му от незаконосъобразен административен акт Заповед за налагане на принудителна административна мярка №2641/02.10.2023г. от мл. авток. М. И. към СДВР, отдел „Пътна полиция.

ОСЪЖДА К. С. З. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: